

Lucia Hošťáková, 12 rokov, Martin

Tajomstvo zrkadiel

Volám sa Apena. Žijem v mestečku Viskov. Moju rodinu tvorí otec mama a mladší brat Taz. Bývame v paneláku a naše mesto, tak ako iné mestá, je v bubline pod vodou. Náš štát riadia štyria velitelia. Nikto ich vraj nikdy nevidel, ale majú mágiu, ktorou ovládajú naše mesto a ochraňujú nás. Nevieť, či mám tomu veriť. Vraj ten, kto za nimi šiel, sa už nevrátil, ale ten, kto niekoho porazí, stane sa novým veliteľom. Pod zemou sú dlhé chodby, ktorými sa cestuje medzi mestami. A na konci jednej chodby by mali byť velitelia. V jedno ráno, keď som sa zobudila a pozrela som sa z okna, uvidela som popraskané múry na panelákoch. Bolo to zvláštne. Všetci sa začali báť a zvaľovali vinu na veliteľov. Keď je Taz nervózny, väčšinou chodí po byte ako bez duše, teraz bol však taký nervózny, že si šiel zahrať šípky. Strelil jednu šípku skoro do stredu a terč sa zrazu rozlámal a ostali po ňom len kúsočky.

Nedalo mi to, tiež som zatúžila ísť za veliteľmi a zistiť pravdu. Obliekla som sa a odišla som z domu. Chcela som sa nejako dostať k veliteľom. Opustila som mesto a hľadala som chodbu. Jediný, komu som to povedala, bol Taz, ale ten nemal odvahu ísť so mnou.

Ocitla som sa na začiatku inej chodby, ktorá bola akási iná. Pred ňou boli dvaja páni. Jeden mal veľký cestovateľský kufor a tomu druhému tvrdil, že sa chystá k veliteľom. Dostala som nápad. Zobrala som kufor, vyhádzala som odtiaľ všetky veci a ukryla som sa dnu. Nožikom, ktorý som tam našla, som si vyrezala dierku, cez ktorú som mohla sledovať. Pán zobral kufor a kráčal tmavou chodbou. Na začiatku bola miestnosť, v ktorej stáli dvaja mohutní chlapi. Pán ich premohol ľavou zadnou a pokračoval ďalej. Bolo mi jasné, že túži po vláde a moci. Dostal sa do miestnosti, kde boli velitelia. Tváre a telo mali pokryté črepinami zo zrkadiel a oblečené mali čierne plášte. Celá miestnosť vrátane stropu, podlahy a dverí tvorila zrkadlá. Pán nestihol ani povedať slovo a jeden veliteľ luskol prstami. Pán sa prepadol pod zem a jeden veliteľ sa zasmial:

„Videl som ťa cez zrkadlo, ktoré si mal vyvesené, viem, o čo ti ide.“

Zrazu som sa naozaj začala báť, vládcovia si najprv prezerali kufor, v ktorom som bola ukrytá a jeden povedal:

„Otvorme ho, čo tam len také nič môže mať?“

Nevedela som, čo robiť čakala som už len na ten okamih.

„Nie je hodný toho, aby nám mohol niečo ukázať, videl som, že tam má nejaké jedlo,“ povedal ďalší.

Trochu mi odľahlo, ale stále som bola v napätí. Nakoniec sa rozhodli kufor vyhodiť z ich chodby. Domov som sa vrátila až večer. Všetko som to povedala Tazovi. Spoločne sme zakryli všetky zrkadlá v byte a vyrobili sme si kocku zo zrkadiel. Tak, aby boli zrkadlá počas výroby zakryté. Ukryli sme sa dnu a šli sme k chodbe. Ľudia si nás zvedavo obzerali a moja najlepšia kamarátka komentovala kocku a ostatným hovoria, že ten, kto je dnu, je asi blázon. Mala som chuť vyliezť a všetko jej povedať, no všetko by sa tak prezradilo.

Vošli sme do chodby a dvaja chlapi si nás ani nevšimli. Dostali sme sa až k veliteľom, ale tí nás tiež nevideli. Mali sme výhodu, ale zvyšok plánu sme vôbec nemali premyslený. Zrazu som dostala nápad. Zobrala som mincu, ktorú som mala vo vrecku a z celej sily som ju hodila do zrkadla. Zrkadlo sa rozbilo a jedného veliteľa trochu zabořila ruka. Zobrala som mincu a rozbila som ďalšie zrkadlo a ďalší veliteľ pocítil bolesť v nohe. Zničili sme všetky zrkadlá, ktoré sme videli v chodbe. Keď sme sa vrátili, aby sme zistili, čo sa stalo, oproti nám bežal dav čerstvo oslobodených ľudí. Zrazu prišlo zemetrasenie a celá

chodba sa zrútila. Zostal tam však môj brat Taz. Bol zaseknutý. Keď prišlo zemetrasenie, stihol sa ukryť v diere, ktorá bola v stene. Spadol tam vŕak kameň, tak tam ostal zaseknutý. Našťastie prišiel náš otec, ktorý nás hľadal už od rána a Taza vyslobodil. Stali sa z nás noví velitelia, aj keď nie zrkadloví. Život sa trochu zmenil, lebo ľudia sa museli o všetko v meste starať, ale zvykli sme si. Ako velitelia sme o všetkom vedeli. Je fajn byť veliteľom.